

er bleven lige saa berømte som han og har faaet Plads i Kunsthistorien. Vi kender jo ogsaa den Slags Fænomener herhjemme. Der er f. Eks. Karl May. De kender vistnok hans Billeder.«

»Ja — Karl May!«

»Ja, han hører jo til vore store Navne. Han promenerer hver Dag uvasket og ubarberet op og ned ad Strøget med en gammel Hat paa Hovedet, og mere behøves der ikke for at blive gjort til et kunstnerisk Geni. Jeg kender ham tilfældigvis ganske godt fra Fortiden og kan garantere for, at han, hvad Talent angaar, er ganske steril. Og han veed det allerbedst selv. For at holde Berømmelsen oppe stiller han sig bare engang imellem hen foran et vældigt Lærred, klemmer en Masse forskellige Farvetuber ud paa det og lader saa Publikum gætte sig til, hvad den Sildesalat skal betyde. Og De veed selv, hvordan Spektaklet gentager sig den ene Gang efter den anden. Bladene skælder ham frygteligt ud, og Folk stimer til . . . Naar saa Forargelsen er paa det højeste, kommer Kritikerne i Haarene paa hinanden og sikrer hans Navn et nyt Blad i Fremtidens Kunst-historie. — Næ, det er saamænd ikke værd at misunde en genial Kunstner hans Berømmelse. Han maa dele Æren med altfor mange Abekatte.«

Jytte hørte lidt overrasket paa dette bitre Selvforsvar men lod sig ikke mærke med noget. I